

Belevenissen van de Ijsbreker Walvis in Duitsland 750-jarig bestaan van Duisburg-Rurhort (september 1991)

In mei 1991 ontvingen wij een uitnodiging voor het evenement 750 jarig bestaan van Duisburg-Rurhort dat in september 1991 zou plaatsvinden. Dit was de uitdaging en ultieme test voor de grand lady. Niet alleen zou er veertien dagen een volledige bemanning aan boord zijn, maar er moest ook nog eens op stromend water gevaren worden. Alle koppen werden bij elkaar gestoken.. We gingen er voor!

In september waren alle voorbereidingen, zowel op administratief als materieel gebied, rond. Op één kleinigheidje na. Iemand had verzuimd de diepteligging van de Walvis aan de weergoden door te geven. Het waterpeil in de Rijn zakte zodanig dat het nog maar de vraag werd of de Walvis de Rijn zou kunnen doorkruisen. Doch, we kregen een groen licht.

Op naar de eerste vuurproef, de vluchthaven van Lobith/Tolkamer. De motoren hielden zich goed, ze sponnen als tevreden poezen. Zelfs de meters gaven de juiste stand aan. Geen vuiltje aan de lucht dus, de zenuwen begonnen langzaam te minderen. Na de sluis van Wijk kwamen we op voor ons onbekend gebied, de Neder Rijn, maar de Walvis vertoonde geen enkel ongemak.

Gezien de lage waterstand voeren we slechts op twee motoren en om met Johan Cruijff te spreken 'elk nadeel heb zijn voordeel'. Immers, het varen op twee motoren had gunstige gevolgen voor het brandstof- en olieverbbruik. Eenmaal aangekomen op het verzamelpunt werd de Walvis gebombardeerd tot communicatieschip en konvooleider. Tja, je kunt nu eenmaal niet om de grande dame heen.

De volgende ochtend zouden om zes uur de loodsen bij de schepen arriveren. Toen alle schepen (zestien in totaal) voorzien waren van een loods, ging de reis verder. De Walvis was maar liefst van twee loodsen voorzien. In beginsel zou één van de loodsen het schip besturen, echter bij aanblik van de stuurinstallatie moest hij even slikken. Hij verzocht de schipper vriendelijk doch dringend deze taak weer op zich te nemen en beperkte zich slechts tot het geven van aanwijzingen.

Onder luid geroep van 'houdt de eer van Holland hoog' over de marifoon door collega's schippers uit de beroepsvaart, baande het konvooi zich een weg naar boven. Eerst op het moment dat we de grens bij Spijk passeerden, viel er een kleine glimlach om onze monden, terwijl we terugdachten aan de sceptici.

Na een tocht van circa elf uur (vaartijd zou bij normale waterstand zes uur zijn) voer het konvooi onder luid getoeter de haven van Duisburg/Ruhrort binnen. Als eerste ging de Walvis voor de kant. Nadat het sein schipvast was gegeven, werd het stil in de machinekamer. 'Dames, we hebben het weer geflikt' en met gepaste trots verliet ik de machinekamer.

Dames, inderdaad dames. Want alle motoren dragen de namen van de dochters van de schippers die ooit op de Walvis gevaren hebben. Een kleine kanttekening is echter op zijn plaats, want 'werd het stil in de machinekamer' dient aardig gerelativeerd te worden. Tot het moment dat we stroom van de wal zouden krijgen, bleef alleen de aggregaat (Brenda) nog draaien. Deze lawaaipapagaai is vernoemd naar onze dochter, wat verdere uitleg over deze vernoeming overbodig maakt.

Met de intrede van de recessie in de economie trokken vele sponsors zich terug, waardoor het niet meer mogelijk werd om met de Walvis verdere evenementen te bezoeken. In 1998 is de Walvis opengesteld als museumschip en slechts op afspraak te bezichtigen.

Geert & Betty Hendriksma.